

Samling af Afgørelser

Sag C-386/18

**Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA
mod**

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af College van Beroep voor het Bedrijfsleven)

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 19. december 2019

»Præjudiciel forelæggelse – fælles fiskeripolitik – forordning (EU) nr. 1303/2013, nr. 1379/2013 og nr. 508/2014 – fiskeriproducent- og akvakulturproducentorganisationer – produktions- og afsætningsplaner – finansiel støtte til forberedelse og gennemførelse af disse planer – betingelser for udgifters støtteberettigelse – medlemsstaternes skøn – manglende mulighed i national ret for at indgive en ansøgning om støtte«

1. *Fiskeri – fælles fiskeripolitik – fiskeriproducent- og akvakulturproducentorganisationer – produktions- og afsætningsplan – finansiel støtte til forberedelse og gennemførelse af denne plan – betingelser for udgifters støtteberettigelse – medlemsstaternes skøn – grænser – manglende mulighed i national ret for at indgive en ansøgning om støtte – ulovlighed (Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1303/2013, art. 4, stk. 4, og art. 65, stk. 1, og forordning nr. 508/2014, art. 66, stk. 1, 2 og 3)*

(jf. præmis 53-55, 58 og 59 samt domskonkl. 1)

2. *Fiskeri – fælles fiskeripolitik – fiskeriproducent- og akvakulturproducentorganisationer – produktions- og afsætningsplan – finansiel støtte til forberedelse og gennemførelse af denne plan – ubetinget ret til støtte – foreligger ikke (Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 508/2014, art. 66, stk. 1, 2 og 3)*

(jf. præmis 61-65 og 67 samt domskonkl. 2)

3. *Fiskeri – fælles fiskeripolitik – fiskeriproducent- og akvakulturproducentorganisationer – produktions- og afsætningsplan – finansiel støtte til forberedelse og gennemførelse af denne plan – betingelser for udgifters støtteberettigelse – tildeling af støtte for en ansøgning, der indgives efter forberedelsen og gennemførelsen af en sådan plan – lovlighed (Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1303/2013, art. 2 og art. 65, stk. 6, forordning nr. 1379/2013, art. 28, og forordning nr. 508/2014, art. 66, stk. 1 og 2)*

(jf. præmis 70-73 og domskonkl. 3)

Resumé

En medlemsstat kan ikke afvise at imødekomme en støtteansøgning fra en fiskeriproducent- og akvakulturproducentorganisation med den begrundelse, at denne medlemsstat på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen endnu ikke havde fastsat en mulighed for at behandle en sådan ansøgning

I dommen i sagen Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel (sag C-386/18), der blev afsagt den 19. december 2019, præciserede Domstolen medlemsstaternes forpligtelser i forbindelse med en ansøgning om støtte i henhold til Den Europæiske Hav- og Fiskerifond (EHFF) fra en organisation af fiskevareproducenter (herefter »producentorganisation«), der indgives, inden medlemsstaten har fastsat en mulighed for at behandle en sådan ansøgning, og efter forberedelsen og gennemførelsen af denne producentorganisations produktions- og afsætningsplan.

I det foreliggende tilfælde fremsendte PO Texel, der er en producentorganisation, den 19. maj 2015 en ansøgning til de nederlandske myndigheder om finansiel støtte i henhold til EHFF for de udgifter, den havde afholdt til forberedelsen og gennemførelsen af sin produktionsplan- og afsætningsplan for 2014. Selv om Kommissionen den 25. februar 2015 havde godkendt det operationelle program for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020, som Kongeriget Nederlandene havde forelagt, var det først den 25. august 2015, at denne medlemsstat havde fastsat en mulighed for at indgive en ansøgning om støtte. PO Texels ansøgning blev derfor afslået, idet Kongeriget Nederlandene på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om støtte endnu ikke havde fastsat en mulighed for at indgive en sådan ansøgning, og at det endvidere først var efter at have implementeret sin plan, at PO Texel havde indgivet den pågældende ansøgning. Appeldomstolen i sager om handel og industri (Nederlandene), for hvilken sagen var blevet indbragt, forelagde for Domstolen et spørgsmål om medlemsstaternes forpligtelser i forbindelse med en sådan ansøgning om støtte.

For det første fremhævede Domstolen behovet for at yde producentorganisationerne den fornødne finansielle støtte for at sætte dem i stand til at spille en mere meningsfuld rolle ved gennemførelsen af de formål, der forfølges med den sidste reform af den fælles fiskeripolitik, der trådte i kraft den 1. januar 2014¹. Domstolen fastslog dernæst, at EU-lovgiver ved gennem en præceptiv formulering i artikel 66, stk. 1, i forordning nr. 508/2014² (herefter »EHFF-forordningen«) at bestemme, at EHFF »støtter« forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner, ønskede at pålægge medlemsstaterne en forpligtelse til at træffe de fornødne foranstaltninger med henblik på, at producentorganisationerne kan modtage støtte fra EHFF både til forberedelse og til gennemførelse af sådanne produktions- og afsætningsplaner. Med henblik på at opfylde denne forpligtelse skal medlemsstaterne i deres nationale retsorden fastsætte en mulighed for, at producentorganisationerne kan indgive deres støtteansøgninger i henhold til EHFF, og vedtage gennemførelsesforanstaltninger for så vidt angår udgifternes støtteberettigelse og særligt fastsætte kriterierne for fastlæggelse af, fra hvilket tidspunkt disse udgifter er støtteberettigede, og for metoden for beregning af det beløb, der skal ydes hver af disse organisationer.

¹ – EU-lovgiver fremhævede dette behov i syvende betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11.12.2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 (EUT 2013, L 354, s. 1).

² – Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 508/2014 af 15.5.2014 om Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2328/2003, (EF) nr. 861/2006, (EF) nr. 1198/2006 og (EF) nr. 791/2007 samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1255/2011 (EUT 2014, L 149, s. 1).

I denne forbindelse fastslog Domstolen, henset til den omstændighed, at det først var den 25. august 2016, at Kongeriget Nederlandene i sin nationale retsorden fastsatte en sådan mulighed, at den passivitet, der var blevet udvist af de nederlandske myndigheder, ikke falder inden for rammerne for den skønsbeføjelse, der er indrømmet medlemsstaterne, for så vidt angår gennemførelsen af deres respektive operationelle programmer. Domstolen fastslog derfor, at EHFF-forordningens artikel 66, stk. 1, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat afviser at imødekomme en støtteansøgning fra en producentorganisation vedrørende de udgifter, som den har afholdt til forberedelse og gennemførelse af en produktions- og afsætningsplan, med den begrundelse, at denne medlemsstat på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen endnu ikke havde fastsat en mulighed i den nationale retsorden for at behandle en sådan ansøgning.

For det andet hvad angår spørgsmålet, om EHFF-forordningens artikel 66, stk. 1, direkte skaber en ret for producentorganisationerne til finansiel støtte, bemærkede Domstolen, at en bestemmelse i en forordning fra Unionen kun kan skabe rettigheder for borgerne, som disse kan påberåbe sig for domstolene, såfremt den er klar, præcis og ubetinget. Henset til den ubetingede karakter af EHFF-forordningens artikel 66 skal bestemmelsen imidlertid fortolkes således, at den ikke direkte skaber en ret til finansiel støtte i henhold til EHFF.

For det tredje hvad angår fortolkningen af artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 1303/2013³, der bestemmer, at det ikke er muligt at opnå finansiel støtte, når en operation er fuldt ud gennemført, før ansøgningen om støtte er forelagt for forvaltningsmyndigheden, fastslog Domstolen, at forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner ikke skal anses for en række isolerede handlinger, der gennemføres særskilt, men for en enkelt fortløbende handling med løbende operationelle omkostninger. Følgelig kan forberedelse og gennemførelse af en sådan plan, ikke anses for »fuldt ud gennemført« inden udløbet af programmeringsperioden den 31. december 2020. Domstolen fastslog følgelig, at EHFF-forordningens artikel 65, stk. 6, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at der ydes støtte i henhold til EHFF til en produktions- og afsætningsplan, såfremt støtteansøgningen indgives efter forberedelsen og gennemførelsen af en sådan plan.

³ – Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 af 17.12.2013 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 (EUT 2013, L 347, s. 320).